

[Korsgaard.]

raade. Jeg sammenholder denne Indsats med en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Krag, i hvilken han med Stolthed hævdede, at i den Skattelovgivning, som Venstre havde været med til ved Kriseforliget i 1932, fik man dog indført den Bestemmelse, at Skatten maatte trækkes fra ved Selvangivelsen.

Nu er jeg ikke klogere, end at det ærede Medlem Hr. Krag en Gang har lært noget Matematik, og jeg skulde tro, at han endnu har bevaret saa megen Kundskab paa dette Omraade, at han maa kunne sige sig selv, at skal den direkte Beskatning give et eller andet fast Beløb, er det knusende ligegyldigt, om den betalte Skat maa trækkes fra eller ikke. Det er saa simpelt som Fod i Hose, thi hvis man maa trække den fra, maa Procentsatsen til Gængæld sættes op, det er ikke noget svært Regnestykke. Derfor slaar det en med Forfærdelse, at noget saadant kan præsteres med en Mand som Leder, der efter mine Begreber endnu havde Mulighed for at kende en Smule til Regning. Som sagt, skal jeg følge en af de to Veje, enten visse Kvartaler eller denne nederdrægtige Form, at Skatten skal give et vist fast Beløb, foretrækker jeg langt Kvartalernes Vej, ogsaa fordi jeg saa ved, hvad jeg har at rette mig efter, men efter det andet ved jeg ingen Verdens Ting. Men til dette Problem vender vi jo nok tilbage, naar vi kommer til Behandlingen af Ejendomsskatterne. Disse Skatter behandles, siger man i hvert Fald, i et Udvalg, men det gælder om dette som om flere andre Udvalg, jeg har haft den Ære at sidde i i denne Samling, at det kun er rent formelt, at Lovforslaget behandles i Udvalget. Man bliver indkaldt til at stille Ændringsforslag, og man bliver vel ogsaa til sin Tid anmodet om at afgive en Betænkning, der bliver indkaldt til nogle Møder, men de bliver i Almindelighed aflyst; man har nok Indtryk af, at der foregaar noget, men det foregaar ikke i Udvalget. I det hele taget kan jeg ikke noksom understrege, at den Behandling, Venstre, ogsaa efter at Lovforslagene er overgivet til Rigsdagens Behandling, finder det passende at give Lovforslagene, er saa himmelraabende, at jeg ikke begriber, man kan gøre det. Naar man er kommet saa langt, at man har fremsat Lovforslagene, synes jeg, man burde være skamløs nok til at vedkende sig, hvilke Ting man ikke er helt enig om, saa kunde det jo ogsaa tænkes, at andre undertiden kunde bidrage

til, at der kom noget mere fornuftigt ud af det, end man nu faar. Men som Forholdene ligger, bliver en Sag altsaa nok formelt sendt til Udvalgsbehandling, men nogen reel Behandling af den er det fuldkommen umuligt at faa. Men, som sagt, paa et senere Tidspunkt maa vi jo vende tilbage til dette Lovforslag, og saa kan jeg atter fordybe mig i denne rædselsfulde Paragraf, som det efter min Mening er.

Jeg skal altsaa, idet jeg forlader den, konstatere, at der i hvert Fald er regnet med, at der i indeværende Finansaars skal indkomme 20 Mill. Kr. Tilbage til den direkte Beskatning er der saa 3 Mill. Kr. Det er en lidt komisk Fordeling af Beta-lingsterminerne, at de 20 Mill. Kr. skal betales den 1. Oktober og de 3 Mill. Kr. inden Finansaarets Udgang. Man har dog tilforn baaret sig ad paa den Maade, at Betalinger af denne Art fordeltes paa 2 lige store Terminer, men her kan man altsaa ikke nøjes med at faa betalt Halvdelen den 1. Oktober, man forlanger henimod det hele, og det lidt, der bliver tilbage, skal saa betales inden Finansaarets Slutning.

Den direkte Beskatning foreslaas altsaa forhøjet med 40 pCt., og naturligvis maa vi fra konservativ Side protestere mod denne voldsomme Forhøjelse. Vi maa for- baves over, at Venstre, som efter Kriseforliget i 1931 med Voldsomhed vendte sig imod de Konservative, fordi de tog Penge ud af Omsætningen gennem den Indtægtslov, vi den Gang fik, og hvor det drejede sig om 25 pCt. — jeg siger, at vi maa unægtelig forbaves over, at Venstre — foreløbig altsaa paa et meget tidligt Tidspunkt af Finansaaret — er kommet til det Resultat, at 40 pCt. skal vi i hvert Fald have, og hvad der kommer bagefter — ja, det faar vi jo til sin Tid at se. Naar man nu gaar til denne voldsomme Forhøjelse af Indkomstskatten, en Forhøjelse, som ikke alene gælder personlige Indkomster, men ogsaa Selskaber, ja, saa maa vi jo sige, som vi saa ofte har sagt, at det er højst besynderligt, at man i en saadan Situation ikke tager Andels- og Brugsforeninger med. Det drejer sig i mange Tilfælde om mange Penge, og det er, synes det mig, fuldkommen urimeligt, at man ganske lader dette ligge.

Af direkte Beskatning er der endvidere Arveafgiften. Her er der den Besynderlighed — ja, der er for saa vidt to Besynderligheder —, at denne Lov i Modsætning til de andre skal gælde for en Aarrække. Hvad mon egentlig Hensigten hermed er? Er det Meningen herigennem at forberede